

כל

נדרינו

מחזור ליום הכיפורים
קיבוץ אורטל
תשע"ד

ערך: אורי הייטנר

על דעת המקום ועל דעת הקהל, בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה, אנו מתירין להתפלל עם העבריינים.

**כל נדרי ואסרי ושבועי וחרמי וקונמי וקינوسی
וכינויי, דאינדרנא ודאישתבענא ודאחרמנא
ודאסרנא על נפשתנא, מיום כיפורים שעבר עד
יום כיפורים זה ומיום כיפורים זה עד יום כיפורים
הבא עלינו לטובה. בכלהון איחרטנא בהון, כלהון
יהון שרן. שביקין, שביתין, בטלין ומבוטלין, לא
שרירין ולא קיימין. נדרנא לא נדרי, ואסרנא לא
אסרי, ושבועתנא לא שבועות.**

כל הנדרים והאיסורים והשבועות, וקונמות, וקנסות, וכינויים אחרים של נדרים, שנדרתי, ונשבועתי, והחרמתי, ואסרתי על עצמי מיום כיפורים שעבר עד יום כיפורים זה ומיום כיפורים זה עד יום הכיפורים הבא עלינו לטובה. בכולן אני מתחרט, כולן יהיו מותרים. עזובים, בטלים ומבוטלים, לא שרירים ולא קיימים. נדרינו לא נדרים והאיסורים לא איסורים והשבועות לא שבועות.

ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם, כי לכל העם בשגגה.

תפילת כל נדרי.

על דעת המקום ועל דעת הקהל / רבקה מרים

על דעת המקום ועל דעת הקהל / על דעת רקיע שמתחת, על דעת רקיע שמעל / מתוך זיכרון החריקה של השער שננעל / מתוך זיכרון שפתי הילד הפשוקות כששאל –

אנו מתירים לשתוק כאן את זו התפילה / לנצור את פינו מתאפק, לבלי הוצא עוד מלה / לדון ברחמים וברצון ובמורא ובדחילה / לעטות לשוננו ביובש לבן / כתכריך צח / וכמו בגד כלה / שתיבנה דומייתנו קפוצה וברה ואבנית / ועזה ועומדת, כעיר בנויה על תילה / עד שעת הנעילה.

אסיף

ואין יותר גבעול
חולם על שיבולתו
ואין יותר נדרי ואסרי
רק הבטחת הרוח כי
הגשם בעתו
עוד יחונן את עפרה
בתום תשרי.

אסוף את המעשים
את המילים והאותות
כמו יבול ברכה
כבד משאת
אסוף את הפריחה
אשר גמלה לזיכרונות
של קיץ שחלף בטרם עת.

אסוף את כל מראות
פניה היפים
כמו את הפרי
ואת הבר
האדמה היא אפורה
מתחת לשלפים
ואין לה עוד
לתת לך דבר.

איתמר פרת (לחן: נעמי שמר).

**ובכן יתקדש שמך ה' אלוהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון
משכן כבודך ועל מלכות בית דוד משיחך ועל מכוונך והיכלך.**

**ובכן תן פחדך ה' אלוהינו על כל מעשיך, ואימתך על כל מה שבראת, וייראוך
כל המעשים, וישתחוו לפניך כל הברואים, ויעשו כולם אגודה אחת, לעשות
רצונך בלבב שלם. כמו שידענו ה' אלוהינו, שהשלטן לפניך, עוז בידך,
וגבורה בימינך, ושמך נורא על כל מה שבראת.**

**ובכן תן כבוד ה' לעמך, תהילה ליראיך, ותקווה טובה לדורשיך ופתחון פה
למייחלים לך, שמחה לארצך וששון לעירך, וצמיחת קרן לדוד עבדך, ועריכת
נר לבן ישי משיחך, במהרה בימינו.**

**ובכן צדיקים יראו וישמחו, וישרים יעלוזו, וחסידיים ברינה יגילו, ועולתה
תקפץ פיה, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה, כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ.**

מן התפילה

אנא בכוח

אנא, אנא בכוח, גדולת ימינך, תתיר צרורה
קבל רינת, עמך שגבנו, טהרנו, טהרנו נורא
אנא בכוח גדולת ימינך, תתיר צרורה
קבל רינת עמך שגבנו, טהרנו נורא
נא גיבור דורשי ייחודך, כבבת שמרם
ברכם טהרם, רחמי צדקתך
תמיד גמלם, חסין קדוש
חסין קדוש ברב טובך, נהל עדתך
יחיד גאה לעמך פנה, זוכרי קדושתך
שוועתנו קבל ושמע צעקתנו, יודע תעלומות

אנא, אנא בכוח, גדולת ימינך, תתיר צרורה
קבל רינת עמך שגבנו, טהרנו נורא
שוועתנו קבל ושמע צעקתנו, יודע תעלומות
אנא, אנא בכוח, גדולת ימינך, תתיר צרורה

מן התפילה (לחן: עובדיה חממה)

**לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהם בני
ירושלים יוצאין בכלי לבן שאולים, כדי שלא לבייש את מי שאין לו. וכל
הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. וכך הן
אומרות, שא נא בחור עיניך וראה, מה אתה בורר לך; אל תיתן עיניך בנוי,
אלא תן עיניך במשפחה.**

משנה, מסכת תענית

**בספר חיים, ברכה ושלום, ופרנסה טובה, וגזרות טובות, ישועות ונחמות,
זכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך בית ישראל, לחיים טובים ולשלום.**

מן התפילה

"רשות לכל אדם נתונה: אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק -
הרשות בידו; ואם רצה להטות עצמו לדרך רעה ולהיות רשע - הרשות בידו. הוא
שכתוב בתורה: "הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע" (בראשית, ג' 22)."
(רמב"ם, משנה תורה)

שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד.
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. בקול רם

ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. והיו הדברים האלה אשר אנוכי מצווך היום על לבבך. ושיננתם לבניך ודברתם בהם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך. וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך. וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך.

אלי אתה ואודך, אלוהי וארוממך.

מן התפילה

וזוהי צוואתי האישית:
החיים רעים, אבל תמיד סודיים... המוות רע.
העולם מסוכסך, אבל גם מגוון, ולפעמים יפה.
האדם אומלל, אבל יש והוא גם נהדר.
לעם ישראל, מצד חוקי ההיגיון, אין עתיד.
צריך, בכל זאת, לעבוד.
כל זמן שנשמתך בך, יש מעשים נשגבים
ויש רגעים מרוממים.
תחי העבודה העברית האנושית!

יוסף חיים ברנר, "מכאן ומכאן" (1911)

מי האיש החפץ חיים

מי האיש החפץ חיים
אוהב ימים לראות טוב.
נצור לשונך מרע
ושפתיך מדבר מרמה.
סור מרע ועשה טוב
בקש שלום ורדפהו.

תהילים ל"ד, י"ג-ט"ו.

סלחו לי כבר עכשו, שלשה חדשים
לפני ימי הסליחה הנוראים.
אני חושש שלא אגיע.
אני מפזר את יום הכיפור על פני כל השנה.
ענבים בשלים בעונתם.
אך איך יבשילו חטאים וכפרתם ביום אחד?

יהודה עמיחי, "כיפור"

חגיו המטים ליפול של רבי יצחק

ראש השנה ויום כיפור היו הם חגיו של סבי.
פאפע קראנו לו.
לא, הן איני רוצה להיות מוצפת.
רק לקחת תנועה מעגלית רכה,
שתפיג.

רק איני יכולה לא לזכור איך
היה מטיף בושם על חליפתו המשומשת,
רבת שנים, חגיגית לשעתה,
לובש פני יפעה
לכבוד אלוהיו הבלתי ברור, הכל יודע,
שהפך את ימיו המרים
למדורת תקווה כחולה,
ענקית.

חידת איש היה הוא לי –
אהוב בלי די, נוסך תקווה,
ודלותו המפוארת, העיקשת,
רוויה הערצות קטנות. רגעים יפים
של חסד שפוך.
יחד, יחד צעדנו,
רק הוא ואני
אל בית הכנסת, בפאתי העיר.
כולם קידמוהו בסבר פנים,
בברכה,
"מה שלומך רב יצחק, מה שלומך",
"זה בן אדם חשוב", הוא היה אומר
וממשיך לקרוא בתורה,
ומוסיף ומזמר.

וכך עד מלאת לי שנים עשרה שנה.
מאז ננעלו בפניי שמי גן העדן הגברי.
בבושת פנים
היה עלי לעלות
לעזרת נשים.
פעם אחת עשיתי זאת
ולא יספתי עוד.

רק יפעת סבי נשארה בתוכי
מסמלת אפשרויות
שלא מוצו עד תום.

שעת חשבון

ואנחנו – מה איתנו?
רשעים ודאי איננו,
הלוואי כל הרשעים כמותנו,
לא מרביצים, לא משתוללים, עומדים בתור ולא מקללים.

אבל צדיקים? גמורים? אנחנו?
פה ושם הרי מרחנו,
פה הבטחנו ושכחנו,
פה יכולנו ולא טרחנו,
פה רצינו ולא הצלחנו,
פה פיקששנו ולא דיווחנו.

והנה שוב שנה נפתחת
נקיה ומצוחצחת,
וכל דפיה, כמו מחברת, נקיים וחדשים,
ואנחנו מביטים בה וטיפ-טיפונת מתרגשים,
וכל אחד עמוק בלב לעצמו נודר הנדר
להיות השנה אפילו עוד יותר בסדר.

אמנון ריבק

אדון הסליחות

אדון הסליחות / בוחן לבבות / גולה עמוקות / דובר צדקות.
חטאנו לפניך רחם עלינו

הדור בנפלאות / ותיק בנחמות / זוכר ברית אבות / חוקר כליות
חטאנו לפניך רחם עלינו

טוב ומיטיב לבריות / יודע כל נסתרות / כובש עוונות / לובש צדקות
חטאנו לפניך רחם עלינו

מלא זכיות / נורא עלילות / סולח עוונות / עונה בעת צרות
חטאנו לפניך רחם עלינו

פועל ישועות / צופה עתידות / קורא הדורות / רוכב ערבות
שומע תפילות / תמים דעות
חטאנו לפניך רחם עלינו

מן התפילה

ללכת שבי אחרֶיךָ

להיוולד כל בוקר מחדש,
עם כל מילת פרידה למות מעט,
ולהביא אל העולם עוד בן ובת
בארץ של חלב, מרור ודבש.

ללכת שבי אחרייך,
לנשום את השמש הצורב,
לחלום אותך מול שמייך,
לכאוב אותך ושוב להתאהב.

לשאת חלום מבטן, מדורות,
לשאול באביבייך נחמה,
לחיות על פני ובתוכי האדמה
הנוראה והיפה הזאת.

ללכת שבי אחרייך...

עם ערב הד קולנו יעלה,
מבוקר יום אלינו הוא יבוא
ופדיונו יראה עד בוא ערבו,
מתי סוכת שלומך עלינו תיגלה.

אהוד מנור.

אל מלך יושב על כיסא רחמים, מתנהג בחסידות, מוחל עוונות עמו, מעביר ראשון ראשון,
מרבה מחילה לחוטאים וסליחה לפושעים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, לא כרעתם
תגמול. אל הורית לנו לומר שלוש עשרה. וזכור לנו היום ברית שלוש עשרה. כמו
שהודעת לענו מקדם, כמו שכתוב: וירד ה' בענן ויתייצב עמו שם, ויקרא בשם ה'.

ויעבור ה' על פניו ויקרא: ה' ה', אל רחום וחנון, ארך אפים ורב חסד ואמת. נוצר חסד
לאלפים, נושא עוון ופשע וחסאה ונקה. וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו. סלח לנו אבינו
כי חטאנו, מחל לנו מלכנו כי פשענו, כי אתה אדוני טוב וסלח, ורב חסד לכל קוראיך.

מן התפילה

אנא אלי

אנא אלי, עשה אותי כלי לשליחותך.

במקום שבו מקננת שנאה תן לי לזרוע אהבה.
במקום שבו עלבון – סליחה.
במקום שבו חושך – אור.
במקום שבו עצב – שמחה
אדון העולם.

עשה שלא אתאווה כל כך
להיות מנוחם אלא מנחם.
עשה שלא אתאווה כל כך
להיות מובן אלא מבין.
עשה שלא אתאווה כל כך
להיות אהוב אלא אוהב.

אלוהים תן לי את השלווה
להשלים עם שאיני יכול לשנות.
אנא תן לי את אומץ הלב
לשנות דברים שביכולתי.
ואנא תן לי את החוכמה
להבחין בין אלה לבין אלה.

אחד מן המנין

בכל משברי שפקדוני לאורך הדרך – דבר אחד לא נשבר. לא חדלתי להיות אדם מאמין. אף בגדול שבשברוני לא נתמוטטה אדמת אמונתי. אמונה – מרכז העבודה, נשמתה – תפילה. אין שירה אמתית שאינה בבחינת תפילה.

בשבוע הראשון להיותי בארץ עמדתי ליד הכותל המערבי. אמי ז"ל היא לא ציוותני דבר. שכן לא נפרדנו. עמדתי במרחק של פסיעה מהכותל, מן האבנים. והרגשתי שאיני שייך. שהנני נטוע בהוויה אחרת. שלא פסעתי צעד נוסף. אך מישהו משך בשרוולי, ביקש שאצטרף ל"מנין". חבשתי כובע, הצטרפתי למנין. אמרתי תפילת מנחה, והגעתי.

זהו דבר יהודי, היותר ייחודי שביהדות, להיות אחד ממנין. לדעת כי התשעה זקוקים לעשירי והאחד לתשעה. אפשר זה הדבר המשמעותי ביותר שביהדות. ואין דבר יותר ייחודי ויהודי בתנועה זו בה חונכתי. תפילתי תמיד להיות אחד מכולם. שמילותיי הטובות יצטרפו למילים שממלמל הציבור. גם הקרוב לתיבה, הוא "העובר לפני התיבה" – ולא יותר. אין משמעות לחיים אם הם לעצמם. רק בזיקתם להוויה, אל המילים שבאו עדיך, ובאים מרחוק לקראתך, יש משמעות לעמידה. אחד – אבל אחד בציבור.

אבא קובנר / על הגשר הצר.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה. **ב** אֲדַנִּי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תְהַיִּינָה אֲזַנִּיךָ
קִשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי. **ג** אִם-עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר-יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֹד. **ד** כִּי-עֲמַךְ הַסְּלִיחָה
לְמַעַן תִּנָּרָא. **ה** קוֹיִתִּי יְהוָה קוֹתֶה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי. **ו** נַפְשִׁי לֹאֲדַנִּי מִשְׁמָרִים
לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר. **ז** יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל-יְהוָה כִּי-עַם-יְהוָה הִתְחַסַּד וְהִרְבָּה עֲמוֹ
פְּדוֹת. **ח** וְהוּא יִפְדֶּה אֶת-יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו.

תהילים ק"ל, מן התפילה

**שוועת עניים אתה תשמע, צעקת הדל תקשיב ותושיע. מי ידמה לך
ומי ישווה לך ומי יערך לך, האל הגדול הגיבור והנורא, אל עליון,
קונה שמים וארץ. נהלך ונשבחך ונפארך ונברך את שם קודשך,
כאמור: לדוד, ברכי נפשי את ה', וכל קרבי את שם קודשו.**

**האל בתעצומות עוזך, הגדול בכבוד שמך, הגיבור לנצח והנורא
בנוראותיך. המלך היושב על כסא רם ונישא.**

מן התפילה.

בערב יום הכיפורים תשנ"א, בהתכנסות המסורתית של חברת בית השיטה, הושמע לחן חדש לפיוט הקדום "ונתנה תוקף". הלחן חובר על ידי המלחין יאיר רוזנבלום במיוחד לטקס ערב יום הכיפורים, כדי שיושר על ידי חנוך אלבלק, זמר חבר הקיבוץ.

משהו מיוחד קרה. משהו מעין חוויה רליגיוזית משותפת, שנתקיים בה חיבור בין חויית האובדן (שבאה לביטוי ביום הכיפורים, במיוחד מאז המלחמה) לבין מילותיו של הפיוט היהודי, (שבו בא לידי ביטוי רעיון אפסות האדם אל מול גדולת האל, מוות על קידוש השם וקבלת הדין), והמנגינה (שהיו בה אלמנטים של תפילה). החוויה ההרמונית הזו חדרה עמוק עד לנימים הדקים של העצב, נתקבלה על לבבות פתוחים, כאילו משם היא כולה ולשם שבה – חדשה ובכל זאת מוכרת.

תכנית הטלוויזיה שנקראה "ונתנה תוקף" על שם הפיוט, ששודרה במוצאי יום הכיפורים שנה לאחר מכן, באה לבחון מהי משמעות יום הכיפורים בקיבוץ מאז מלחמת יום כיפור וריצד נתחבר אליו הפיוט "ונתנה תוקף". ברור שהתכנית הביאה לידי ביטוי משהו מהתהליך שהתקיים בית השיטה מזה שנים – תהליך איטי של שינוי בהתייחסות קהילת בית השיטה ליום הכיפורים, תכניו ומשמעותיו.

רותי פלד, בית השיטה

ונתנה תוקף קדושת היום. כי הוא נורא ואיום. ובו תינשא מלכותך. ויכון בחדס כסאך. ותשב עליו באמת. אמת כי אתה הוא דיין ומוכיח ויודע ועד. וכותב וחותם וסופר ומונה. ותזכור כל הנשכחות. ותפתח את ספר הזיכרונות. ומאליו יקרא, וחותם יד כל אדם בו. ובשופר גדול יתקע. וקול דממה דקה ישמע. ומלאכים יחפזון. וחיל ורעדה יאחזון. ויאמרו הנה יום הדין. לפקוד על צבא מרום בדין. כי לא יזכו בעיניך בדין. וכל באי עולם יעברון לפניך כבני מרון. כבקרת רועה עדרו, מעביר צאנו תחת שבטו. כן תעביר ותספור ותמנה ותפקוד נפש כל חי. ותחתוך קצבה לכל בריותיך. ותכתוב את גזר דינם.

בראש השנה יכתבון, וביום צום כיפור יחתמו. כמה יעברון. וכמה יבראון. מי יחיה. ומי ימות. מי בקצו. ומי לא בקצו. מי במים. ומי באש. מי בחרב. ומי בחיה. מי ברעב. ומי בצמא. מי ברעש. ומי במגפה. מי בחניקה ומי בסקילה. מי ינוח. ומי ינוע. מי ישקט ומי יטרף. מי ישלו. ומי יתסר. מי יעני. ומי יעשר. מי ישפל. ומי ירום.

צום קול ממון

ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה.

כי כשמך כן תהילתך. קשה לכעוס ונוח לרצות. כי לא תחפוץ במות המת. כי אם בשובו מדרכו וחיה. ועד יום מותו תחכה לו. אם ישוב מיד תקבלו.

אמת כי אתה הוא יוצרם. ואתה יודע יצרם. כי הם בשר ודם. אדם יסודו מעפר וסופו לעפר. בנפשו יביא לחמו. משול כחרס הנשבר. כחציר יבש. וכציץ נובל. כצל עובר. וכענן כלה. וכרוח נושבת. וכאבק פורח. וכחלום יעוף.

ואתה הוא מלך אל חי וקים.

מן התפילה. (לחן: יאיר רוזנבלום)

אני לא גורסת שמלחמת יום כיפור שינתה את היחס אל הדת... אבל העצימה את החוויה של יום כיפור ואת המחשבות על שרירותה של ההיסטוריה ופתאומיות האסונות. את חוסר יכולתו של האדם לתכנן ולבנות... האמונה הגדולה שבידינו לבנות, האמונה הגדולה הזאת התערערה... אני ממשיך לקוות. פעם אולי התקווה התבטאה ברצון להפוך את העולם. היום אני מקבלת כוח לקוות שהחיים ישארו חיים ושלא תבוא הפתאומיות.

שורי מיינרט, בית השיטה.

ב וְאוֹתֵי יוֹם יוֹם יִדְרָשׁוּן וְדַעַת דְּרָכֵי יַחְפְּצוּן כְּגוֹי אֲשֶׁר-צִדְקָה עָשָׂה וּמִשְׁפָּט אֶלְהִיו לֹא עָזַב יִשְׁאֲלוּנִי מִשְׁפָּטֵי-צִדְקַת קִרְבַּת אֱלֹהִים יַחְפְּצוּן. **ג** לָמָּה צָמְנוּ וְלֹא רָאִיתָ עֵינֵינוּ נִפְשָׁנוּ וְלֹא תִדְעַה הֵן בְּיוֹם צָמְכֶם תִּמְצְאוּ-חֶפֶץ וְכָל-עַצְבֵיכֶם תִּנְגְּשׁוּ. **ד** הֵן לָרִיב וּמִצָּח תִּצְוֹמוּ וּלְהַכּוֹת בְּאֶגְרֹף רָשַׁע לֹא-תִצְוֹמוּ כִּיֹּם לְהִשְׁמִיעַ בְּמָרוֹם קוֹלְכֶם. **ה** הִכְזָּה יִהְיֶה צוֹם אֲבָחֶרְהוּ יוֹם עֲנוֹת אָדָם נִפְשׁוֹ הִלְכֹף כְּאֶגְמוֹן רֹאשׁוֹ וְשָׁק וְאֶפֶר יִצְיַע הַלְזָה תִקְרָא-צוֹם וְיוֹם רָצוֹן לִיהוָה. **ו** הֲלוֹא זֶה צוֹם אֲבָחֶרְהוּ פִתַח חֲרָצְבוֹת רָשַׁע הִתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה וְשִׁלַח רְצוּצִים חֲפָשִׁים וְכָל-מוֹטָה תִּנְתַּקוּ. **ז** הֲלוֹא פָרַס לָרֵעַב לַחֲמֶד וְעֲנִיִּים מְרוּדִים תִּבְיֵא בֵּית כִּי-תִרְאָה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלֵּם. **ח** אִזּוֹ יִבְקַע כֶּשֶׁחַר אוֹרֶךְ וְאַרְכָּתְךָ מִהֲרָה תִצְמַח וְהִלֵּךְ לִפְנֵיךָ צִדְקָתְךָ כְּבוֹד יִהְיֶה יֵאֱסָף.

ישעיהו, נ"ח, ב'-ח'

מתוך ההפטרה ליום הכיפורים

"הרבה דברים הולכים ונבראים פה, אבל קודם כל אנחנו מוצאים פה את עצמנו, את הכרת ערכנו, אותו "עצמנו", שאנחנו יכולים בלב בטוח ושלם להתוודות לפניו על חטאינו, שחטאנו לעצמנו. ולא בקול רם נתוודה, לא על לבנו נתופף, כי אם במעדר ביד נכה בכוח באדמתנו, באדמת אבותינו, ובקול דממה דקה - שפתינו נעות וקולנו לא יישמע, או גם שפתינו אינן נעות - נתוודה ונאמר:

על חטא שחטאנו לפניך בטפילות,

ועל חטא שחטאנו לפניך בפרוטה,

ועל חטא שחטאנו לפניך בצרות עין,

ועל חטא שחטאנו לפניך בתמהון לבב."

א.ד. גורדון

ח וַיְהִי כַּזֶּרֶחַ הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּמְן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חֲרִישִׁית וַתֵּדַף הַשֶּׁמֶשׁ עַל-רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלֵּף וַיִּשְׁאַל אֶת-נַפְשׁוֹ לָמוּת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי. **ט** וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יוֹנָה הֲהִיטֵב חָרָה-לְךָ עַל-הַקִּיקִיּוֹן וַיֹּאמֶר הִיטֵב חָרָה-לִּי עַד-מָוֶת. **י** וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵתָּה חֲסָתָה עַל-הַקִּיקִיּוֹן אֲשֶׁר לֹא-עֲמַלְתָּ בוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּ שֶׁבֶן-לִילָה הִיָּה וּבֶן-לִילָה אָבָד. **יא** וְאַנִּי לֹא אֲחוּס עַל-גִּיּוֹנָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֵשְׁ-בָהּ הַרְבֵּה מִשְׁתֵּים-עֶשְׂרֵה רְבוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא-יָדַע בֵּין-יָמֵינוּ לְשִׁמְאֵלוֹ וּבְהִמָּה רַבָּה!?

מתוך ספר יונה (הפטרת תפילת מנחה ליום הכיפורים).

לו יהי / נעמי שמר

עוד יש מפרש לבן באופק
מול ענן שחור כבד
כל שנבקש לו יהי.
ואם בחלונות הערב
אור נרות החג רועד
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי
אנא - לו יהי
כל שנבקש לו יהי.

אם המבשר עומד בדלת
תן מילה טובה בפיו
כל שנבקש לו יהי
אם נפשך למות שואלת
מפריחה ומאסיף
כל שנבקש לו יהי
לו יהי, לו יהי...

מה קול ענות אני שומע
קול שופר וקול תופים
כל שנבקש לו יהי
לו תישמע בתוך כל אלה
גם תפילה אחת מפי
כל שנבקש לו יהי
לו יהי לו יהי.....

בתוך שכונה קטנה מוצלת
בית קט עם גג אדום
כל שנבקש לו יהי.
זה סוף הקיץ סוף הדרך
תן להם לשוב הלום
כל שנבקש לו יהי.
לו יהי, לו יהי...

ואם פתאום יזרח מאופל
על ראשנו אור כוכב
כל שנבקש לו יהי.
אז תן שלוה ותן גם כוח
לכל אלה שנאהב
לו יהי, לו יהי... כל שנבקש לו יהי.

פָּתַח לָנוּ שַׁעַר, בָּעֵת נְעִילַת שַׁעַר, כִּי פָּנָה יוֹם. הַיּוֹם יִפְּנֶה, הַשֶּׁמֶשׁ יָבוֹא וַיִּפְּנֶה,
נְבוֹאָה שְׁעָרֶיךָ. אָנָּה אֵל נָא, שָׂא נָא, סִלַּח נָא, מַחַל נָא, חַמַּל נָא, רַחֵם נָא, כַּפֵּר
נָא, כְּבוֹשׁ חֲטָא וְעוֹן.

מתוך תפילת נעילה.

אבינו מלכנו חננו ועננו כי אין בנו מעשים, עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו.

מן התפילה.

תקיעה בשופר לצדק חברתי

וְהִיְתָה שַׁבַּת הָאָרֶץ לְכֶם לְאֹכְלָהּ לֶךְ וּלְעַבְדָּךְ וּלְאִמְתְּךָ וּלְשִׁכִּירְךָ וּלְתוֹשֵׁבְךָ הַגֵּרִים
עִמָּךְ. ז' וּלְבַהֲמֹתֶיךָ וּלְחִיָּה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ תְּהִיָּה כָּל-תְּבוֹאָתָהּ לֶאֱכֹל. {ס} ה' וְסִפַּרְתָּ
לֶךְ שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת שָׁנִים שִׁבְעַת שָׁנִים שִׁבְעַת פְּעָמִים וְהָיוּ לֶךְ יָמֵי שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנִים
תִּשַׁע וָאַרְבָּעִים שָׁנָה. ט' וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ בְּיוֹם
הַכִּפָּרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל-אַרְצְכֶם. י' וְקִדַּשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה
וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ לְכָל-יֹשְׁבֵיהָ יוֹבֵל הוּא תְּהִיָּה לְכֶם וְשַׁבָּתֶם אִישׁ אֶל-אַחֲזָתוֹ
וְאִישׁ אֶל-מִשְׁפַּחְתּוֹ תֵּשְׁבוּ.

ויקרא כה, ו-י

הליכה לקיסריה

אלי, אלי,
שלא יגמר לעולם
החול והים
רשרוש של המים
ברק השמים
תפילת האדם.

חנה סנש (לחן: דוד זהבי).

גמר חתימה טובה!